

Arrest

nr. 254 464 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4 (REGUS)
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BALLEZ, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 oktober 2019. Op 28 oktober 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 september 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 17 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.I., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Mamakhel, een dorp gelegen in het Ahmadkhel district van de provincie Paktia. U woonde er samen met uw beide ouders, drie zussen en twee broers. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U bent geheel ongeschoold. U heeft uw hele leven gewoond in Ahmadkhel, een regio die werd geteisterd door de aanwezigheid van de taliban. Uw vader werkte samen met de overheid van het district. In zijn hoedanigheid als malik speelde uw vader informatie over de taliban door aan de overheid. Toen de taliban de overheidsactiviteiten van uw vader ontdekten waren de gevolgen groot. Uw vader werd geëxecuteerd door de taliban, en uw familie werd hierna door hen gevisieerd. Jullie kregen een dreigbrief van de taliban. De volgende ochtend werden uw broers gedood door de taliban. U besloot Afghanistan te verlaten omdat u vreesde door de taliban gedood te worden. U verliet het land via Pakistan om daarna verder te reizen naar Iran, waarna u naar Turkije ging. Vandaaruit maakte u de oversteek naar Griekenland, om vervolgens via Macedonië in Servië te arriveren. Hierna reisde u via Bosnië en Kroatië naar Slovenië vooraleer u Italië bereikte. Tenslotte reisde u via Frankrijk naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 28 oktober 2019.

Ter staving van uw asiëlverzoek legt u uw eigen taskara neer en die van uw vader, alsook enkele brieven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door taliban. Tegenstrijdigheden, vaagheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst kan er weinig geloof worden gehecht aan de bewering dat uw vader een overheidsspion was. Zo stelt u dat hij naast zijn werkzaamheden als malik ook heimelijk informatie doorspeelde over de taliban aan de overheid (CGVS p. 9,15,16). U kan echter niets zeggen over deze spionage activiteiten, u had er immers geen enkel idee van dat hij spioneerde voor de overheid (CGVS p. 9,15,16). U kan bijgevolg ook geen enkel concreet voorbeeld geven van de spionageactiviteiten die uw vader zou hebben uitgevoerd en weet ook niet wanneer hij hiermee begon (CGVS p. 16). U speculeert dat uw vader wat informatie gaf over mijnen die werden geplaatst door de taliban, en dat hij informatie gaf over de locatie van een lokale talibanleider die later werd gedood (CGVS p. 15,17). Het blijkt echter dat dit louter geruchten waren van uw dorpsgenoten, die niets afwisten van uw vaders werkelijke activiteiten daar hij deze uiterst geheim hield (CGVS p. 17). Er is dus geen enkele concrete aanwijzing dat uw vader werkelijk voor de overheid spioneerde. Ook uw oom zou geen toelichting kunnen geven over de activiteiten van uw vader (CGVS p. 16,18). Dit terwijl uw oom wel degelijk in contact stond met de overheid, en daarmee over uw vader heeft gecommuniceerd. Uw oom liet immers het district een brief opmaken waarin de spionage activiteiten van uw vader werden bevestigd (CGVS p. 15). Men zou verwachten dat uw oom dan toch iets van informatie kon geven over de activiteiten van uw vader gezien het contact dat hij onderhield met de overheid, quod non (CGVS p. 17). Daarbij zou men verwachten dat uw vader toch iets over zijn activiteiten zou zeggen tegen zijn nauwe familieleden, temeer daar er in Afghanistan zeer nauwe familiebanden worden onderhouden. U stelt hier dat u in feite niet weet of uw

oom iets wist van uw vaders spionageactiviteiten, zelfs al wist uw oom ervan, hij zou het u nooit vertellen (CGVS p. 17,18). Uw onzekerheid omtrent het feit of uw oom al dan niet bewust was van uw vader zijn spionageactiviteiten is treffend. Gezien het belang van uw vaders profiel voor uw asielrelaas, zou men verwachten dat u uw oom hierover zou aanspreken en hierover zou bevragen, zeker gezien u in contact staat met uw familie en uw oom nog documenten voor u had geregeld. Bovendien had uw oom gepraat met de overheidslieden over uw vader zijn werkzaamheden (CGVS p. 8,16,17,18). U kan echter zelf geen zekerheid verschaffen of uw oom al dan niet bewust was van de activiteiten van uw vader. Dit gebrek aan zekerheid gepaard met een totaal gebrek aan kennis over uw vader zijn activiteiten maakt dat er weinig geloof aan dit deel van uw relaas kan worden gehecht. Gezien de hoge mate van geheimzinnigheid is het ook geheel onduidelijk hoe de taliban deze beweerde activiteiten van uw vader hebben ontdekt. U stelt dat het mogelijk was dat iemand uw vader had verklikt, zoals daar zijn iemand van de overheid, iemand van de andere maliks of iemand anders (CGVS p. 19). Enige zekerheid kan u hieromtrent opnieuw niet verschaffen, u heeft immers geen idee hoe de taliban dit te weten kwamen (CGVS p. 19). Deze onduidelijkheid is nefast voor de geloofwaardigheid voor uw relaas. Gezien de gehele geheimhouding die uw vader hanteerde leek er immers niemand op de hoogte te zijn van de activiteiten. Het is dan ook onbegrijpelijk hoe de taliban dit konden ontdekken. U stelt hierbij dat uw vader een dreigbrief verkreeg van de taliban omtrent zijn activiteiten (CGVS p. 17,18). Uw vader was daarvan in het bezit, maar u weet niet wat ermee gebeurd is (CGVS p. 18). Gezien uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen omtrent de activiteiten van uw vader, doet uw onwetendheid omtrent deze dreigbrief twijfelen of uw vader ooit deze brief heeft ontvangen. Temeer daar u deze brief niet kan voorleggen.

Twee maanden nadat uw vader werd gedood, viseerden de taliban plots uw familie. De dag nadat ze een dreigbrief gaven aan uw familie, werden uw twee jongere broers gedood door de taliban (CGVS p. 18,19). Het getuigt echter van zeer bevreemdend gedrag dat de taliban maar liefst twee maanden zouden wachten totdat ze hun wraak op uw familie uitoefenden. In de eerste plaats was hun doelwit, uw vader, al gedood. De wraak van de taliban was aldus zonder voorwerp. Uw familie had na de dood van uw vader ook vrijwel geen last van de taliban (CGVS p. 20). Er werd éénmaal gepraat over u door de taliban in een moskee, stelt u (CGVS p. 20). Buiten dit waren er geen enkele incidenten tussen uw familie en de taliban. Het leek er dan ook op dat de taliban geen enkel probleem hadden met uw familie. Indien dit wel het geval was, zou men onmiddellijk represailles van de taliban hebben verwacht nadat uw vader werd gedood, quod non. Integendeel, uw familie werd met rust gelaten. Dit terwijl de taliban duidelijk op de hoogte waren van waar uw familie woonde, ze hadden immers de dreigbrief aan uw vader geleverd. Ze konden uw familie aldus gemakkelijk treffen. Het is dan ook onduidelijk waarom de taliban plots na twee maanden zonder verdere aanleiding besloten uw familie aan te vallen. U stelt hierbij dat de taliban de avond voordien een dreigbrief hadden geleverd bij uw thuis (CGVS p. 18,19). Het is echter wederom geheel onduidelijk wat de taliban wilde bereiken met die dreigbrief. Deze dreigbrieven worden immers gebruikt om personen te intimideren zodat ze de bevelen van de taliban opvolgen. De ochtend nadat ze die dreigbrieven echter afgaven, besloten de taliban uw broers gewoonweg te doden. Deze dreigbrieven dienden geen enkel nut, daar de taliban klaarblijkelijk al hadden besloten om uw familieleden te doden. Van 'dreigen' was er aldus geen sprake. Gevraagd waarom de taliban deze dreigbrief afgaven, bekent u ook in het duister te tasten (CGVS p. 22). Bovendien heeft u omtrent deze dreigbrief tegenstrijdige verklaringen afgelegd. U stelde tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat u deze brief kreeg nadat uw broers werden gedood (DVZ-vragenlijst). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat er mogelijk een misverstand was met de tolk (CGVS p. 23). Gezien uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ terug werden voorgelezen aan u en u de kans kreeg om deze te corrigeren, lijkt een vertaalfout hoogst onwaarschijnlijk. Deze tegenstrijdigheid gepaard met het nutteloze, overbodige karakter van de dreigbrief maakt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan deze bevreemdende gedragingen van de taliban. Eveneens bevreemdend is dat de extreme brutaliteit van de taliban geen navolging kende. Nadat uw broers, respectievelijk 10 en 13 jaar oud, werden gedood op het veld volgde er geen geweld meer (CGVS p. 21). U bleef immers nog 30 dagen wonen in Afghanistan bij uw zus, tien minuten verwijderd van uw eigen huis (CGVS p. 21,22). Men zou verwachten dat de taliban u eenvoudig konden vinden bij uw zus, gezien die korte afstand. Daarbij beschikt de taliban in uw regio over een zeer sterk informatienetwerk, zo konden ze immers de geheime activiteiten van uw vader ontdekken, hetgeen impliceert dat ze bijzonder goed waren geïnformeerd over uw familie (CGVS p. 21). Evenmin kwamen de taliban langs bij uw ouderlijk huis (CGVS p. 21). De taliban leken u wel te zijn vergeten. Dit staat in schril contrast tegenover de uitzonderlijke gewelddadigheid waarmee de taliban uw familie eerder vervolgden. Het doden van twee zeer jonge kinderen wijst immers op een extreme rancune in hoofde van de taliban. Gezien de buitengemene stappen die de taliban namen teneinde uw familie aan te vallen, zou men verwachten dat ze deze lijn zouden doortrekken en ook u zouden trachten te vermoorden. Zoals eerder beschreven, bleek het tegendeel echter waar. U kon nog een maand lang

ongestoord nabij uw geboortestreek wonen. U stelt hierbij dat de taliban niet zomaar langs huizen komen, dat ze telkens de juiste opportuniteit afwachten om iemand te vermoorden (CGVS p. 21). De taliban vermoordden echter zonder schroom, en daarbij in de open lucht tijdens klaarlichte dag, uw broers op de velden naast uw huis. De taliban lijken dus allerminst verlegen om baldadige acties te ondernemen. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat de taliban wel degelijk huisbezoeken plegen (zie info blauwe map). De bewering dat de taliban mogelijk angst hadden vanwege de nabijheid van de overheidstroepen in het districtscentrum is ook twijfelachtig, uit informatie blijkt immer dat de taliban het district nagenoeg in handen hebben (zie informatie blauwe map). De taliban had aldus weinig te vrezen van de overheidstroepen. Dat de taliban verlegen zouden zijn om u thuis te komen zoeken is aldus niet geloofwaardig.

De verscheidene documenten die u neerlegt met betrekking tot uw vervolging en de dood van uw vader slagen er niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheden te herstellen. De bewijswaarde van deze documenten zijn bijzonder relatief. Er kan weinig waarde aan deze documenten worden gegeven, gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Dergelijke stukken kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Ook weet u niet wat er juist in de brieven geschreven staat (CGVS p. 15,16). Hoewel u verklaart analfabeet te zijn, kan men toch verwachten dat u zich zou vergewissen over de juiste inhoud van deze brieven. Ze zijn immers van fundamenteel belang voor uw asielrelaas. Dat u dit heeft nagelaten te doen, kan niet op bijval rekenen en stelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de proef. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Ten gevolge van de veelheid aan ongeloofwaardige elementen waarmee uw relaas is doorschoten, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

Terzijde haalt u aan dat de neven van uw vader mogelijk problemen voor u kunnen veroorzaken. U vreest immers dat deze neven uw gronden willen innemen (CGVS p. 23,24). U baseert deze vrees op het feit dat er in het verleden een dispuut was over land. Daarbij heeft uw oom gezegd dat ze niet te vertrouwen waren (CGVS p. 23,24). U zag het in hun ogen en aangezicht dat ze niet te vertrouwen waren (CGVS p. 24). Er is echter geen enkele concrete aanwijzing voorhanden dat er werkelijk een conflict bestaat tussen u en uw neven (CGVS p. 24). Gezien het totale ontbreken van enig bewijs dat er een conflict bestaat met uw neven, kan er ook niet worden besloten dat deze personen u schade zouden berokkenen in de zin van in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Paktia te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 258-266, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. Paktia ligt in het oosten van Afghanistan, aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan.

Paktia wordt omschreven al een provincie waar sterke tribale connecties en de cohesie tussen lokale gemeenschappen het ontstaan van warlordisme belemmert, maar ook de invloed van de staat beperkt. De provincie is een bolwerk van de Taliban, maar ook het Haqqani-netwerk is er prominent aanwezig. Er wordt ook melding gemaakt van de aanwezigheid van TTP. Paktia is voorts één van de provincies waar sterke banden waargenomen worden tussen de taliban en georganiseerde criminele groepen die betrokken zijn bij drugshandel en afpersing.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Paktia ruw geschat 612.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 218 burgerslachtoffers vielen, een daling van 49% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 651 veiligheidsincidenten gemeld.

Verder blijkt dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Gardez en Zurmat, alwaar bijna de helft van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Paktia plaatsvinden is voorts doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Anderzijds vonden er ook militaire operaties van het Afghaanse leger, in samenwerking met de coalitietroepen en pro-regeringsmilitiegroepen, plaats. Bijna een derde van de gerapporteerde veiligheidsincidenten betreffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten het gebruik van explosieven op afstand/landmijnen/IED door AGE's en lucht-/droneaanvallen. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie. Ook zoeken IDP's uit andere provincies hun toevlucht in Paktia.

De provincie Paktia werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar de mate van willekeurig geweld hoog is zodat een mindere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in Paktia sinds de publicatie van voornoemde EASO Guidance Note gewijzigd is, in die zin dat willekeurig geweld er niet langer op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Paktia is een gebied waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Paktia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Paktia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Paktia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Paktia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/5^{quater} en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van *"het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen"*.

2.2. Nadat zij in haar verzoekschrift eerst de volgens haar toepasselijke rechtsregels weergeeft, gaat de verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing. Wat betreft de problemen van haar vader wijst de verzoekende partij erop dat zij voor diens dood niet wist dat haar vader de taliban bespioneerde, hetgeen volgens haar begrijpelijk is gezien het grote gevaar dat dit meebrengt. Zij wijst er tevens op dat zij op dat moment 18 jaar oud was, dat haar broers nog jonger waren en dat deze informatie gevoelig is. Zij betoogt dat zij na de dood van haar vader nooit vragen zou hebben kunnen stellen over de exacte omstandigheden en dat haar oom weliswaar informatie heeft gekregen van de overheden maar geen details. Zij stelt dat de informatie waarover zij beschikt, beperkt maar niet onbestaande is en dat zij bovendien informatie heeft kunnen geven over de activiteiten van haar vader als malik, *"zelf als hij geen officiële malik was"*. Zij stelt verder dat zij ook omstandige verklaringen heeft afgelegd over de moord op haar vader. Zij acht de appreciatie in de bestreden beslissing onevenredig en wijst erop dat zij heeft uitgelegd dat zij niet denkt dat iemand van de familie op de hoogte was van de spionageactiviteiten van haar vader maar dat zij dit niet met 100 procent zekerheid kan bevestigen en hooguit kan uitleggen wat zij heeft gehoord en vernomen. Zij betoogt dat de kritiek in de bestreden beslissing niet de kern van haar relaas betreft en dat het feit dat zij beperkte informatie heeft over de activiteiten van haar vader niet voldoende is om haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Dit geldt volgens haar des te meer voor haar onwetendheden over de manier waarom de taliban op de hoogte kwamen van de spionageactiviteiten van haar vader. Zij stelt dat het onredelijk is om van haar te verwachten dat zij informatie zou kunnen geven over de manier waarop de taliban, die een goed spionagenetwerk hebben, informatie kunnen verkrijgen. Volgens haar zou het onlogisch zijn dat zij dit zou kunnen uitleggen. Zij stelt dat zij wel heeft kunnen uitleggen dat zij vermoedt dat de taliban dit ontdekte ter gelegenheid van de dood van een talibancommandant aangezien het Afghaanse leger informatie over die commandant via haar vader zou hebben kunnen gekregen. Zij betoogt dat zij hieromtrent enkel hypothesen kan maken: *"wist zijn vader gevoelige informaties die enkel hem heeft kunnen doorgeven? Hadden Taliban spion ben de ANA die de vader van de eiser hebben geklikt?"*

Wat betreft de moord op haar twee broers voert de verzoekende partij aan dat de taliban niet altijd coherent zijn in hun aanpak en dat talibanleden niet per se geschoold en bedachtzaam zijn. Zij stelt dat het niet de eerste keer is dat kinderen in haar regio werden vermoord: *"De hele familie van een bewoner van de district, S., ook vermoord werd."* Verder stelt zij dat zij verschillende dreigbrieven heeft gekregen voor en na de dood van haar broers. Vanaf de laatste dreigbrief verbleef zij ondergedoken bij haar zus, soms bij een buur, et cetera, *"tijdens de nodige tijd om zijn reis te organiseren en dit voor een periode van ongeveer 15 dagen"*, aldus de verzoekende partij.

Wat betreft de door haar neergelegde documenten betoogt de verzoekende partij dat het *in casu* een onjuiste redenering is dat deze documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen. Zij citeert artikel 48/6, § 1 en 4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij haar relaas met bewijsstukken moet staven en dat bij gebrek aan bewijzen *"wordt de aandacht gezet op de verklaringen van de eiser"*. Zij stelt dat de documenten *in casu* overeenkomen met haar verklaringen. Zij acht de redenering van de commissaris-generaal om deze documenten te verwerpen niet conform met artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde meent de verzoekende partij dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Zij citeert uit het EASO-rapport van september 2020 en voert aan dat uit dit rapport blijkt dat de provincie Paktia werd getroffen door een belangrijk aantal incidenten. Zij citeert vervolgens uit een internetartikel getiteld *"Afghanistan: cinq civils tués dans une attaque des talibans contre l'armée"* d.d. 14 mei 2020 en stelt dat de aanslag van mei 2020 plaatsvond in het kader van de herneming van het geweld van de taliban tegen de overheidstroepen. De verzoekende partij betoogt: *"Verzoekende partij stelt vast dat deze incidenten dateren van na de evaluatie van juni 2019 zodat er kan redelijkerwijze overwogen worden dat de evaluatie van de mate van willekeurig geweld gewijzigd is en mag niet uitgesloten is dat indien de EASO zich opnieuw zou moeten uitspreken over de mogelijkheid om de toekenning van de SB voor Afghanen afkomstig uit die provincie, zij wel zou beschouwen dat er sprake is van risico van ernstige schade in de zijn van het artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn."* Tevens wijst de verzoekende partij op artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest *Elgafaji* en voert zij aan dat het *in casu* niet wordt bestreden dat zij een jongeman is wiens vader werd vermoord en die laaggeschoold is, hetgeen volgens haar "persoonlijke omstandigheden" zijn die het risico versterken om het slachtoffer te worden van ernstige schade.

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift het internetartikel *"Afghanistan: cinq civils tués dans une attaque des talibans contre l'armée"* d.d. 14 mei 2020 (stuk 3).

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in de provincie Paktia bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018,
- de *"Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note"* van EASO van december 2020, en
- het *"Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report"* van EASO van september 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Formele motivering

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat haar vader de taliban bespioneerde voor de Afghaanse overheid, dat de taliban dit ontdekten en vervolgens haar vader vermoordden alsook haar twee jongere broers. Tevens voert de verzoekende partij aan dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan een grondconflict met haar neven zou hebben over de gronden van haar vader. De verzoekende partij haalt aldus twee vluchtmotieven aan. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): de taskara van haar en van haar vader, een dreigbrief van de taliban en een brief van de Afghaanse overheid.

De taskara's staven enkel de identiteit van de verzoekende partij en van haar vader, elementen die heden niet worden betwist.

Betreffende de dreigbrief van de taliban en de brief van de Afghaanse overheid dient vastgesteld dat de verzoekende partij verklaarde de inhoud van deze documenten niet precies te kennen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt. Dat de verzoekende partij analfabeet zou zijn, vormt geen afdoende verschooning voor haar gebrekkige kennis in deze. Niets stond er haar immers aan in de weg om zich terdege over de inhoud van deze documenten te laten informeren. Dat de verzoekende partij niet precies weet wat er in de door haar voorgelegde dreigbrief van de taliban en de brief van de Afghaanse overheid staat, doet afbreuk aan de bewijswaarde ervan. Er dient tevens op gewezen dat de dreigbrief door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer kan worden opgemaakt en in die zin dan ook eens te meer bewijswaarde ontbeert. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst, dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Het bij het verzoekschrift gevoegde internetartikel (stuk 3) bevat louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie en volstaat op zich dan ook niet teneinde de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Vooreerst merkt de Raad op dat heden niet wordt getwijfeld aan de activiteiten van de vader van de verzoekende partij als "officieuze malik" en/of dorpsoudere-bemiddelaar. Deze activiteiten op zich volstaan evenwel niet om in hoofde van de verzoekende partij een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De verwijzing naar een risicoprofiel in hoofde van personen die familie zijn van

dorpsouderen volstaat niet om een dergelijke nood aan te nemen. Uit de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 (p. 45 en 48-49: “tribal elders and religious leaders”) blijkt dat UNHCR een individualiseringsvereiste hanteert voor voormeld risicoprofiel (“[...] depending on the individual circumstances of the case [...]”). Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar risicoprofiel(en) dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de spionageactiviteiten van haar vader en de hieruit voortgevloeide moord op haar vader en broers, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan deze vluchtmotieven van de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal terecht dat de kennis van de verzoekende partij over de beweerdde spionageactiviteiten van haar vader voor de Afghaanse overheid dermate beperkt is dat geen geloof kan worden gehecht aan deze activiteiten, temeer daar zij geen duidelijkheid kan verschaffen over de informatie die haar oom al dan niet had en zij evenmin kan duiden op welke wijze de taliban op de hoogte zouden zijn gekomen van deze spionageactiviteiten:

“Vooreerst kan er weinig geloof worden gehecht aan de bewering dat uw vader een overheidsspion was. Zo stelt u dat hij naast zijn werkzaamheden als malik ook heimelijk informatie doorspeelde over de taliban aan de overheid (CGVS p. 9,15,16). U kan echter niets zeggen over deze spionage activiteiten, u had er immers geen enkel idee van dat hij spioneerde voor de overheid (CGVS p. 9,15,16). U kan bijgevolg ook geen enkel concreet voorbeeld geven van de spionageactiviteiten die uw vader zou hebben uitgevoerd en weet ook niet wanneer hij hiermee begon (CGVS p. 16). U speculeert dat uw vader wat informatie gaf over mijnen die werden geplaatst door de taliban, en dat hij informatie gaf over de locatie van een lokale talibanleider die later werd gedood (CGVS p. 15,17). Het blijkt echter dat dit louter geruchten waren van uw dorpsgenoten, die niets afwisten van uw vaders werkelijke activiteiten daar hij deze uiterst geheim hield (CGVS p. 17). Er is dus geen enkele concrete aanwijzing dat uw vader werkelijk voor de overheid spioneerde. Ook uw oom zou geen toelichting kunnen geven over de activiteiten van uw vader (CGVS p. 16,18). Dit terwijl uw oom wel degelijk in contact stond met de overheid, en daarmee over uw vader heeft gecommuniceerd. Uw oom liet immers het district een brief opmaken waarin de spionage activiteiten van uw vader werden bevestigd (CGVS p. 15). Men zou verwachten dat uw oom dan toch iets van informatie kon geven over de activiteiten van uw vader gezien het contact dat hij onderhield met de overheid, quod non (CGVS p. 17). Daarbij zou men verwachten dat uw vader toch iets over zijn activiteiten zou zeggen tegen zijn nauwe familieleden, temeer daar er in Afghanistan zeer nauwe familiebanden worden onderhouden. U stelt hier dat u in feite niet weet of uw oom iets wist van uw vaders spionageactiviteiten, zelfs al wist uw oom ervan, hij zou het u nooit vertellen (CGVS p. 17,18). Uw onzekerheid omtrent het feit of uw oom al dan niet bewust was van uw vader zijn spionageactiviteiten is treffend. Gezien het belang van uw vaders profiel voor uw asielrelaas, zou men verwachten dat u uw oom hierover zou aanspreken en hierover zou bevragen, zeker gezien u in contact staat met uw familie en uw oom nog documenten voor u had geregeld. Bovendien had uw oom gepraat met de overheidslieden over uw vader zijn werkzaamheden (CGVS p. 8,16,17,18). U kan echter zelf geen zekerheid verschaffen of uw oom al dan niet bewust was van de activiteiten van uw vader. Dit gebrek aan zekerheid gepaard met een totaal gebrek aan kennis over uw vader zijn activiteiten maakt dat er weinig geloof aan dit deel van uw relaas kan worden gehecht. Gezien de hoge mate van geheimzinnigheid is het ook geheel onduidelijk hoe de taliban deze beweerdde activiteiten van uw vader hebben ontdekt. U stelt dat het mogelijk was dat iemand uw vader had verklikt, zoals daar zijn iemand van de overheid, iemand van de andere maliks of iemand anders (CGVS p. 19). Enige zekerheid kan u hieromtrent opnieuw niet verschaffen, u heeft immers geen idee hoe de taliban dit te weten kwamen (CGVS p. 19). Deze onduidelijkheid is nefast voor de geloofwaardigheid voor uw relaas. Gezien de gehele geheimhouding die uw vader hanteerde leek er immers niemand op de hoogte te zijn van de activiteiten. Het is dan ook onbegrijpelijk hoe de taliban dit konden ontdekken. U stelt hierbij dat uw vader een dreigbrief verkreeg van de taliban omtrent zijn activiteiten (CGVS p. 17,18). Uw vader was daarvan in het bezit, maar u weet niet wat ermee gebeurd is (CGVS p. 18). Gezien uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen omtrent de activiteiten van uw vader, doet uw onwetendheid omtrent deze dreigbrief twijfelen of uw vader ooit deze brief heeft ontvangen. Temeer daar u deze brief niet kan voorleggen.”

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan te herhalen dat haar kennis over de spionageactiviteiten beperkt is omdat haar vader deze activiteiten geheim hield omwille van het grote gevaar dat ermee verbonden was. Het louter volharden in reeds afgelegde verklaringen werpt geenszins een ander licht op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Dat de verzoekende partij ten tijde van de voorgehouden feiten 18 jaar oud was, vormt op zich evenmin een afdoende verschooning voor haar gebrekkige kennis. De verzoekende partij kan niet als dermate jong worden beschouwd dat het voor haar onmogelijk was om, weze het na het indienen van haar verzoek om internationale bescherming, informatie te verzamelen over de voorgehouden spionageactiviteiten van haar vader. Temeer daar zij nog contact heeft met haar familie in Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) en haar oom bij de Afghaanse autoriteiten informatie zou hebben vergaard over haar vader (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). In dit licht getuigt de vaststelling dat de verzoekende partij niet eens terdege op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van de dreigbrief van de taliban en de brief van de Afghaanse overheid die zij voorlegt (zie *supra*) van een gebrek aan interesse voor de door haar voorgehouden problemen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Verder komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift opnieuw niet verder dan het opwerpen van hypothesen en veronderstellingen over de spionageactiviteiten van haar vader en de wijze waarop de taliban hiervan op de hoogte zouden zijn gekomen. Hiermee slaagt zij er niet in haar gebrekkige kennis te herstellen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert, raken deze elementen wel degelijk aan de kern van haar vluchtrelaas.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban twee maanden na de moord op de vader van de verzoekende partij plots haar familie zouden bedreigen, hen een dreigbrief zouden sturen en daags nadien de twee jongere broers van de verzoekende partij zouden vermoorden, temeer daar de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over deze dreigbrief en zij nadien nog gedurende ongeveer dertig dagen in haar regio van herkomst in Afghanistan verbleef zonder dat zij nog door de taliban werd lastiggevallen:

*“Twee maanden nadat uw vader werd gedood, viseerden de taliban plots uw familie. De dag nadat ze een dreigbrief gaven aan uw familie, werden uw twee jongere broers gedood door de taliban (CGVS p. 18,19). Het getuigt echter van zeer bevreemdend gedrag dat de taliban maar liefst twee maanden zouden wachten totdat ze hun wraak op uw familie uitoefenden. In de eerste plaats was hun doelwit, uw vader, al gedood. De wraak van de taliban was aldus zonder voorwerp. Uw familie had na de dood van uw vader ook vrijwel geen last van de taliban (CGVS p. 20). Er werd éénmaal gepraat over u door de taliban in een moskee, stelt u (CGVS p. 20). Buiten dit waren er geen enkele incidenten tussen uw familie en de taliban. Het leek er dan ook op dat de taliban geen enkel probleem hadden met uw familie. Indien dit wel het geval was, zou men onmiddellijk represailles van de taliban hebben verwacht nadat uw vader werd gedood, quod non. Integendeel, uw familie werd met rust gelaten. Dit terwijl de taliban duidelijk op de hoogte waren van waar uw familie woonde, ze hadden immers de dreigbrief aan uw vader geleverd. Ze konden uw familie aldus gemakkelijk treffen. Het is dan ook onduidelijk waarom de taliban plots na twee maanden zonder verdere aanleiding besloten uw familie aan te vallen. U stelt hierbij dat de taliban de avond voordien een dreigbrief hadden geleverd bij uw thuis (CGVS p. 18,19). Het is echter wederom geheel onduidelijk wat de taliban wilde bereiken met die dreigbrief. Deze dreigbrieven worden immers gebruikt om personen te intimideren zodat ze de bevelen van de taliban opvolgen. De ochtend nadat ze die dreigbrieven echter afgaven, besloten de taliban uw broers gewoonweg te doden. Deze dreigbrieven dienden geen enkel nut, daar de taliban klaarblijkelijk al hadden besloten om uw familieleden te doden. Van ‘dreigen’ was er aldus geen sprake. Gevraagd waarom de taliban deze dreigbrief afgaven, bekent u ook in het duister te tasten (CGVS p. 22). Bovendien heeft u omtrent deze dreigbrief tegenstrijdige verklaringen afgelegd. U stelde tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat u deze brief kreeg **nadat** uw broers werden gedood (DVZ-vragenlijst). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat er mogelijk een misverstand was met de tolk (CGVS p. 23). Gezien uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ terug werden voorgelezen aan u en u de kans kreeg om deze te corrigeren, lijkt een vertaalfout hoogst onwaarschijnlijk. Deze tegenstrijdigheid gepaard met het nutteloze, overbodige karakter van de dreigbrief maakt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan deze bevreemdende gedragingen van de taliban. Eveneens bevreemdend is dat de extreme brutaliteit van de taliban geen navolging kende. Nadat uw broers, respectievelijk 10 en 13 jaar oud, werden gedood op het veld volgde er geen geweld meer (CGVS p. 21). U bleef immers nog 30 dagen wonen in Afghanistan bij uw zus, tien minuten verwijderd van uw eigen huis (CGVS p. 21,22). Men zou verwachten dat de taliban u eenvoudig konden vinden bij uw zus, gezien die korte afstand. Daarbij beschikt de taliban in uw regio over een zeer sterk informatienetwerk, zo konden ze immers de geheime activiteiten van uw vader ontdekken, hetgeen impliceert dat ze bijzonder goed waren geïnformeerd over uw familie (CGVS p. 21). Evenmin kwamen*

de taliban langs bij uw ouderlijk huis (CGVS p. 21). De taliban leken u wel te zijn vergeten. Dit staat in schril contrast tegenover de uitzonderlijke gewelddadigheid waarmee de taliban uw familie eerder vervolgden. Het doden van twee zeer jonge kinderen wijst immers op een extreme rancune in hoofde van de taliban. Gezien de buitengemene stappen die de taliban namen teneinde uw familie aan te vallen, zou men verwachten dat ze deze lijn zouden doortrekken en ook u zouden trachten te vermoorden. Zoals eerder beschreven, bleek het tegendeel echter waar. U kon nog een maand lang ongestoord nabij uw geboortestreek wonen. U stelt hierbij dat de taliban niet zomaar langs huizen komen, dat ze telkens de juiste opportuniteit afwachten om iemand te vermoorden (CGVS p. 21). De taliban vermoordden echter zonder schroom, en daarbij in de open lucht tijdens klaarlichte dag, uw broers op de velden naast uw huis. De taliban lijken dus allerm minst verlegen om baldadige acties te ondernemen. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat de taliban wel degelijk huisbezoeken plegen (zie info blauwe map). De bewering dat de taliban mogelijk angst hadden vanwege de nabijheid van de overheidstroepen in het districtscentrum is ook twijfelachtig, uit informatie blijkt immer dat de taliban het district nagenoeg in handen hebben (zie informatie blauwe map). De taliban had aldus weinig te vrezen van de overheidstroepen. Dat de taliban verlegen zouden zijn om u thuis te komen zoeken is aldus niet geloofwaardig."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat de taliban niet steeds coherent zijn in hun aanpak, dat talibanleden niet per se geschoold en bedachtzaam zijn en dat het niet de eerste keer is dat kinderen werden vermoord in haar regio van herkomst. Van een goed georganiseerde, terroristische organisatie als de taliban kan echter wel worden verwacht dat zij op een coherente en doordachte wijze tewerk gaan. Het is dan ook allerm minst logisch dat de taliban de vader van de verzoekende partij zouden vermoorden, vervolgens diens familie gedurende twee maanden met rust laten om dan plots een dreigbrief te bezorgen en daags hierna de twee jongere broers van de verzoekende partij te vermoorden. In zoverre de taliban een dergelijk irrationeel gedragspatroon zouden hebben vertoond, kan redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partij hiervoor een afdoende verklaring kan bieden, *quod non*. Dat de verzoekende partij na de moord op haar broers nog gedurende ongeveer dertig dagen in Afghanistan kon verblijven zonder dat zij nog door de taliban werd lastiggevallen, is in het licht van het voorgehouden irrationeel gedrag van de taliban dan ook eens te meer onaannemelijk. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij meerdere tegenstrijdige verklaringen aflegt. Wat betreft de dreigbrief die haar familie daags voor de moord op haar broers zou hebben ontvangen, verklaart zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij deze brief hadden ontvangen nadat haar broers reeds werden vermoord. Hiermee geconfronteerd tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt de verzoekende partij dat er tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken sprake was van een vertaalprobleem met de tolk, doch zij maakte hiervan noch op het einde van dit interview, noch bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS enige melding. Dit betreft dan ook geenszins een afdoende verschoning voor deze tegenstrijdigheid. Daarenboven stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij verschillende brieven heeft gekregen, zowel voor als na de dood van haar broers. Nochtans verhaalde zij tijdens haar persoonlijk onderhoud slechts over twee dreigbrieven: de eerste aan haar vader waarna deze werd vermoord en de tweede daags voor de moord op haar broers. Als zodanig spreekt zij haar eerdere verklaringen nogmaals tegen, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Te dezen dient herhaald dat de verzoekende partij klaarblijkelijk niet op de hoogte is van de precieze inhoud van de dreigbrief die zij zelf ter staving van haar verzoek om internationale bescherming voorlegt (zie *supra*). Verder dient vastgesteld dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij na de moord op haar broers nog 15 à 25 dagen in haar regio bleef, dat haar moeder dan haar oom inlichtte en dat zij 10 à 15 dagen daarna kon vertrekken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21), hetgeen betekent dat zij 25 à 40 dagen na de moord op haar broers uit Afghanistan vertrok, terwijl zij in haar verzoekschrift stelt dat zij na de laatste dreigbrief ondergedoken leefde "tijdens de nodige tijd om zijn reis te organiseren en dit voor een periode van ongeveer 15 dagen" (eigen onderlijning). Dat de verzoekende partij de periode van haar verblijf in Afghanistan na de moord op haar broers *post factum* in haar verzoekschrift tracht in te korten, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Gezien het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging bijgevolg niet geloofwaardig.

7.5. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

De door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven, meer bepaald het beweerde grondconflict met haar neven betreft een privaatrechtelijke problematiek. Het vertoont geen verband met één van de voormelde vervolgingsgronden en kan bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. De verzoekende partij ontwikkelt geen argumenten die hier een ander licht op kunnen werpen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij naar aanleiding van het beweerde grondconflict met haar neven een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft het grondconflict dat de verzoekende partij beweert te hebben met haar neven motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Terzijde haalt u aan dat de neven van uw vader mogelijk problemen voor u kunnen veroorzaken. U vreest immers dat deze neven uw gronden willen innemen (CGVS p. 23,24). U baseert deze vrees op het feit dat er in het verleden een dispuut was over land. Daarbij heeft uw oom gezegd dat ze niet te vertrouwen waren (CGVS p. 23,24). U zag het in hun ogen en aangezicht dat ze niet te vertrouwen waren (CGVS p. 24). Er is echter geen enkele concrete aanwijzing voorhanden dat er werkelijk een conflict bestaat tussen u en uw neven (CGVS p. 24). Gezien het totale ontbreken van enig bewijs dat er een conflict bestaat met uw neven, kan er ook niet worden besloten dat deze personen u schade zouden berokkenen in de zin van in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.”

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance Note van december 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Mamakhel gelegen in het district Ahmadkhel van de provincie Paktia, dient de situatie in het district Ahmadkhel gelegen in de provincie Paktia onderzocht te worden.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij gesteld dat: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. Paktia ligt in het oosten van Afghanistan, aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan. Paktia wordt omschreven al een provincie waar sterke tribale connecties en de cohesie tussen lokale gemeenschappen het ontstaan van warlordisme belemmert, maar ook de invloed van de staat beperkt. De provincie is een bolwerk van de Taliban, maar ook het Haqqani-netwerk is er prominent aanwezig. Er wordt ook melding gemaakt van de aanwezigheid van TTP. Paktia is voorts één van de provincies waar sterke banden waargenomen worden tussen de taliban en georganiseerde criminele groepen die betrokken zijn bij drugshandel en afpersing. Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Paktia ruw geschat 612.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 218 burgerslachtoffers vielen, een daling van 49% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 651 veiligheidsincidenten gemeld. Verder blijkt dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Gardez en Zurmat, alwaar bijna de helft van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Paktia plaatsvinden is voorts doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Anderzijds vonden er ook militaire operaties van het Afghaanse leger, in samenwerking met de coalitietroepen en pro-regeringsmilitiegroepen, plaats. Bijna een derde van de gerapporteerde veiligheidsincidenten betreffen ‘explosions/remote violence’. Deze omvatten het gebruik van explosieven op afstand/landmijnen/IED door AGE’s en lucht-/droneaanvallen. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie. Ook zoeken IDP’s uit andere provincies hun toevlucht in Paktia.”*

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Paktia, indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Paktia, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (EASO Guidance note van december 2020, p. 143). Verder blijkt dat de provincie Paktia sedert 2013 wordt beschouwd als *“poppy-free”* (EASO COI Report: Afghanistan Security Situation – september 2020, p. 259).

In andere woorden, de provincie Paktia is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Paktia ligt in dezelfde lijn.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Ahmadkhel, gelegen in de provincie Paktia dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. Uit de landeninformatie blijkt dat de provinciehoofdstad Gardez het meest werd getroffen door explosieven en IED-aanvallen, gevolgd door onder meer het district Ahmadkhel. Tevens blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Paktia sterk wordt gekenmerkt door de invloed van de lokale stammen die er niet voor terugdeinzen om partij te kiezen tussen de strijdende partijen in de provincie. In de periode van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 vonden er in de districten Gardez en Zurmat respectievelijk 177 en 137 veiligheidsincidenten plaats, terwijl dit aantal in onder meer het district Ahmadkhel een stuk lager ligt (tussen 30 en 70 veiligheidsincidenten). De meeste *“internally displaced persons”* (IDP’s) afkomstig uit de provincie Paktia vonden hun toevlucht binnen de provincie zelf en IDP’s uit omliggende provincies vonden er eveneens toevlucht.

Uit de landeninformatie blijkt dat de regio van herkomst van de verzoekende partij bereikbaar is. Er wordt weliswaar aan gegeven dat de taliban er de weg van Kabul naar de hoofdstad van de provincie Paktia regelmatig controleert, maar dat dit voornamelijk een probleem vormt voor overheidspersoneel. Het viseren van overheidspersoneel op deze snelweg kan niet beschouwd worden als willekeurig geweld, daar er specifiek wordt gezocht naar overheidspersoneel. Uit de overige informatie blijkt niet dat andere reizigers op deze weg een dermate hoog risico lopen op willekeurig geweld (EASO COI september 2020, p. 259).

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Ahmadkhel, gelegen in de provincie Paktia geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en *b*) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c*) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in haar woonplaats, het dorp Mamakhel, gelegen in het district Ahmadkhel in de provincie Paktia, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden invoeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ahmadkhel dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij is immers een gezonde jongeman.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift erop wijst dat haar vader werd vermoord, laat zij na te duiden op welke wijze dit element in haar hoofd het risico zou verhogen dat zij het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld in het district Ahmadkhel van de provincie Paktia. Daarenboven dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij, zodat het allerminst zeker is dat haar vader daadwerkelijk is overleden. Waar zij erop wijst dat zij laaggeschoold is, laat zij eveneens na *in concreto* te duiden op welke wijze dit element in haar hoofd het risico zou verhogen dat zij het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld in het district Ahmadkhel van de provincie Paktia. De verzoekende partij is intussen een volwassen man en kan niet als dermate jong worden beschouwd dat zij niet in staat kan worden geacht om het willekeurig geweld in haar regio van herkomst in te schatten.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/4, §2, *c*) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Ahmadkhel, gelegen in de provincie Paktia vestigt.

8.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Ahmadkhel een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, *a*), *b*) of *c*) van de Vreemdelingenwet.

9. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas toont de verzoekende partij niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

10. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet laat zij na te duiden op welke wijze zij dit artikel geschonden acht. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS